

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

1

Γλυκά σὲ κάτι κλίνει ἡ καρδιά μου :
 Ἦσουν νιογέννητο βρέφος γλαυκό,
 Καὶ δὲν μποροῦσες νὰ ξεχωρίζης
 Τὸ χαμογέλιο τὸ μητρικό.

Κ' ἐγὼ μικροῦλα. Στὴν ἀγκαλιά μου
 Σ' ἐπῆρα τότε, βρέφος ἄβρο.
 Γάλα μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ δώσω,
 Μ' ἓνα παράπονο τρυφερό.

Ὡ Γιώργο, Γιώργο, τοῦτο θυμοῦμαι
 Κ' ἓνα μου δάκρυ τρέχει γλυκό :
 Ὅταν ζητοῦσες στὴν ἀγκαλιά μου
 Νὰ βρῆς τὸ γάλα τὸ μητρικό.

2

Στὸ νερό, ποῦ πηγάζει ἀπ' τὸ βράχο
 Καὶ κυλᾷ κρυσταλλένιο στὸ χῶμα,
 Γιὰ κρουνὸν ἓνα φύλλο εἶχα βάλει
 Καί, σκυμένη, εἶχα σμίξει τὸ στόμα.

Ἄντιάλησαν ξάφνου κουδούνια
 Μὲς τὸ πράσινο τότε λιβάδι.
 Μὲ φωνὲς καὶ σφρυγίγματα ὁ Θύρης,
 Τὸ λευκὸ σαλαγῶντας κοπάδι.

Ἡ φωνή του, σὰ ρόδο μὲ ἀγκάθια,
 Τὴν καρδιά μου γλυκά τὴν ἀγγίζει·
 Ἡ ἀσημένια φωνή του, ὡ μητέρα,
 Τρυφερὰ νὰ χοντραίνει ποῦ ἀρχίζει.

N. XANTZAPAS

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΚΑΛΠΗ ΤΗΣ ΟΔΥΝΗΣ"

ΣΠ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

Τὰ ὀλάσπρα ἐτράνταξες φτερούγια Σου, στὴ Μοῖρα
 ἐνάντια, πρὸς ἀπάτητης τὰ ὕψη
 κορφῆς, βαθιά σου ὡς μέστωσεν ἡ θλίψη
 τοῦ μυστηρίου, μὲ τὰ δροσόπνοα τὰ μῦρα
 ἱεροῦ κλαδιοῦ, τῶν μηλιγγιῶν τὴν πύρα
 νὰ λούσης, τὴν ὠριόχη ν' ἀγροικήσης
 θεία νευρή, καὶ νὰ χαρῆς πλατιά—ὡς σβύσης
 τοῦ λογισμοῦ τὴν ποῦ αἰώνια σ' ἔμαρτύρα
 δάψα ἱερό, στὴ ξάστερη τὴ κρήνη—
 σὲ ξάστερη ματιά, μεστὰ μπροστά Σου

τὰ πλαστικά Σου ἀνάγλυφα ἀπ' τὴ λύρα . . .
 Μὰ ὁ κισσοφόρος Ἄναξ ποῦ ἀπολύνει
 τὴ δίκη αὐρή, καὶ τὰ πλατιά φτερά Σου
 Στῶν ἡλυσίων συντρίφτηκαν τὴ θύρα . . .

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

Ὁραῖε Νεκρέ, δακρύου ἄς μὴ σταλάξει
 σπονδίην, ἀπὸ τὰ ξέχειλα κροντήρια
 ματόκλαδων—στοῦ πόνου τὰ μυστήρια,
 ἱεροφάντισσα τοῦ θρήνου, ἄς μὴ παραῤῥξει
 τ' ἄγουρα ἀκόμη στήθια. Ἐξίλαστήρια
 τοῦ ἰσόθεου κορμιοῦ Σου, ἢ θεία Δίκη,
 τὴν ἄχνα ἐδέχτη καὶ ξανθὴ παιδοῦλα ἢ Νίκη
 ριζοβολήθη στὸ φιλί, ποῦ νικητήρια
 πνοὴ χαμοῦ σοῦ ἐχάρισε, τὸ στόμα
 ποῦ τὸ τραγοῦδι ἐκέρναε νὰ σφαλίσῃ
 μὲ ὀλόπικρη σφραγίδα . . . Ἐπιθαλάμια
 ἄς σοῦ τὸ ψάλλουνε, ἢ σκιά Σου πρὶν ἀκόμα
 τοῦ λογισμοῦ, χρυσόγραφη, βυθίσῃ
 τὴν πλάκα στὰ μελάνυδρα ποτάμια . . .

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

LOVIS ALOIS HEYMANN

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Στὸ γλιαρὸ τ' ἀπομεσήμερο
 Ὅτι ἀπ' τὸ πλούσιο τὸ τραπέζι σηκωθοῦμε
 —Ἄσε γιὰ μένα μιὰ φορὰ τὸν ὕπνο σου—
 Ἐλα μαζί στὸν κήπο μας νὰ κατεβοῦμε.

Κάτ' ἀπ' τὴ λάβα τοῦ ἡλίου—μὴν παραξενεῖσαι—
 Μισόγυμνοι θὰ ξαπλωθοῦμε,
 Θάμαστε μόνοι, ὅλοι τὸν ὕπνο τους θὰ πέρνουνε,
 Μὰ μὴ ντραπῆς, οὔτε μιὰ λέξη θὰ μπορέσουμε νὰ ποῦμε . .

Μιὰ ζάλη θὰ ναρκώσει ὅλες τὶς σκέψεις μας,
 Κι' οὔτε θὰ βλέπουμε, οὔτε θ' ἀκοῦμε·
 Θάμαστε σὰ νὰ γίναμε ἓνα μὲ τὴ γῆ . . .
 Κι' οὔτε νὰ κουνηθοῦμε θὰ μποροῦμε.

Μὴν πῆς ὅμως πῶς θάμαστε νεκροί·
 Τὴν ὄσφρησή μας βέβαια, θὰ τὴν κρατοῦμε,
 Ἄφ' οὔ σὶς ἄχνης τῆς ψημένης γῆς
 Θὰ ταξειδέψουμε καὶ θὰ δνειρευτοῦμε

Μὲς σὲ μιὰ νέκρα καὶ μιὰ σιωπή . . .
 Μὰ στὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ κουραστοῦμε,